

mohl nss shledati, že by tato okolnost odnímalá místu provozovacímu vlastnost provozovny ve smyslu cit. ustanovení zákona, neboť není sporu o tom, že st-l používá dotyčného místa k pravidelnému vykonávání živnosti, tedy nikoliv výjimečně neb na výpomoc, a nerozhoduje pro povahu provozovny ve smyslu živn. řádu, má-li tam býti živnost provozována jen pro určitou dobu neb je-li místo provozování živnosti věnováno na dobu neurčitou.

Nemohla tedy námitka první býti shledána důvodnou.

Podle § 32 ž. ř. trestá se pak, kdo počne provozovati některý závod živnostenský, vytčený v hlavě III., aniž dříve obdržel povinného právoplatného schválení úřadu. Nastává tedy podle tohoto zákonného ustanovení trestnost 1. když jde o provozovnu, k jejímuž provozování jest zapotřebí úředního schválení, 2. když bylo s provozováním započato dříve než potřebné schválení bylo uděleno.

Že výrok úřadu v bodě 1. neodporuje zákonu, bylo shora vylíčeno. Že schválení provozovny nebylo uděleno, resp. nebylo vůbec za ně žádáno a že s provozováním živnosti na dotyčné provozovně bylo započato, není na sporu. Jest tedy splněna i druhá podmínka § 132 lit. c) živn. ř.

Ostatně nemohl se st-l ani právem domnívati, že úřad své stanovisko ohledně nutnosti schválení provozovny změnil, neboť osp upozornila jej výměrem z 29. března 1926 výslovně, že bude použito ustanovení § 132. lit. c) živn. ř., bude-li zjištěno, že se jedná o živn. provozování podléhající schválení.

Č. 7320.

Váleční poškození: * Cizí státní příslušník nemůže odvozovati z druhého odstavce § 21 zák. o požitcích válečných poškozených z 20. února 1920 č. 142 Sb. ve znění zák. z 25. ledna 1922 č. 39 Sb. právní nárok, aby mu byl přiznán důchod sirotčí.

(Nález ze dne 4. června 1928 č. 11.697/27.)

V ě c: Josef M. v H. proti ministerstvu sociální péče o důchod sirotčí.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Nezletilý Josef M. v H., který prostřednictvím svého poručníka Karla F. domáhá se přiznání důchodu sirotčího, je nemanželským synem Karla Fanty, obuvníka v P., čl. státního občana, který padl ve válce dne 17. června 1917 a dělnice Jandochy M., polské státní občanky, příslušející dom. právem do obce P. (republika Polská). Podle spisů není sjednána reciprocita s Polskem. Nař. rozhodnutím nepovolilo min. soc. péče Josefu M. sirotčí důchod po nemanželském otci Karlu F. podle § 21, odst. 2. poslední věty zák. č. 142/20 ve znění zák. č. 39/22, ježto nejsou splněny podmínky svrchu cit. zákonného ustanovení.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí nss uvážil:

Dle ustanovení § 21, odstavce prvního zákona shora cit. mají na důchod sirotčí nárok za ostatních podmínek zákonných také děti nemanželské. Předpokladem nároku tohoto jest však především, aby dítě bylo čsl. státním občanem (arg. § 1 ve spojení s §em 1 zák. z 8. dubna 1919 č. 199 Sb.).

Není o tom sporu, že st-I není státním občanem čsl., neboť jest nemanželským synem Jandochy M., polské příslušnice. Přichází tedy v úvahu v daném případě ustanovení § 21. odstavce druhého poslední věty, o které opírá se nař. rozhodnutí. Podle posléz uvedeného předpisu jest min. soc. péče zmocněno, aby za podmínek reciprocity uzavřelo s cizími státy smlouvu, podle které by mohl býti přiznán důchod i takovým sirotkům, jejichž nemanželská matka není státní občankou čsl., je-li aspoň nemanželský otec zdejším státním občanem.

Ze znění tohoto předpisu ve spojení s textací celého druhého odstavce § 21. plyne jasně, že rozhodnutí v případech těchto jest dáno do volné úvahy úřadu, z čehož podává se další důsledek, že na přiznání důchodu sirotčího v případech takových nemá vůbec strana subj. nároku. Nemá-li strana právního nároku na přiznání důchodu sirotčího, nemohlo býti odepřením důchodu porušeno její subj. právo.

Míjí se proto cíle výtka vadnosti řízení, že není blíže konstatován skutkový základ vztahující se na zákonný předpis § 21. odstavce druhého poslední věty, který nebyl povinen žal. úřad rozváděti. Nemůže dále proto obstáti ani další výtka nezákonnosti, kterou spatřuje ostatně st-I jen v tom, že měl důchod sirotčí býti přiznán »blahovolným výkladem zákona«, poněvadž matka v Československu žila.

Č. 7321.

L é k á r n y: Při udělení nové koncese lékárenské nepadají individuální poměry majitelů lékáren již zřízených vůbec na váhu.

(Nález ze dne 4. června 1928 č. 13.842/27.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A 5506/26.

V ě c: Ph. Mr. Václav J. v Ú. proti ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy o lékárenskou koncesi.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Zsp v Praze udělujíc rozhodnutím z 19. října 1926 Ph. Mr. Adolfu K. koncesi ke zřízení a provozování nové veř. lékárny v Ú. se stanovištěm . . . , zamítla námítky podané st-lem proti zřízení této lékárny a vyslovila, že podle výsledků řádně konaného šetření není ohrožena existenční schopnost st-lovy lékárny vzhledem na její odbytové poměry, rozsah provozování a životní poměry usedlého obyvatelstva. (§ 10 odst. 3. zák. z 18. prosince 1906 č. 5 ř. z. z r. 1907).

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání proti tomu st-lem podané, a to, pokud namítal, že jeho lékárna by byla existenčně ohrožena, z důvodů obsažených v rozhodnutí v odpor vzatém. Při tom podotkl žal.